

Marion v. Kloth

hette en ung flicka i Riga. Hon hade en vacker röst och sjöng ofta solo i sin församlings kyrka. Vid bolsjevikernas maktövertagande i Riga blev hon som så många andra arresterad. Fängelseväsendet var inte så sofistikerat som i vår tid – detta var 1919 – och i fängelset fortsatte Marion obehindrat att sjunga. Hon sjöng in förtröstan och frid i många fångars hjärtan. Var gång några fördes bort för att skjutas, sjöng hon gärna följande sång:

Vet jag än ej min väg, du vet den väl.
Det ger mig styrka och gör lugn min själ.
Vad gagnar det, att jag mig rådlös bryr
för nattens ångest och för dag som gryr?

Du vet ändå min väg, du vet min tid.
Din plan är färdig, och det blir därvid.
Jag må blott prisa all din kärleks makt,
dig tacka för din Son, som frälsning bragt.

Du vet ock varför rasar stormens larm.
Vill du, du stillar den med upplyft arm.
Den på dig bidar, aldrig du bedrog.
Du vågen vet för mig, och det är nog.

Den 22 maj 1919 var det hennes egen tur att föras bort. En av stadens präster var med i samma avrättningsgrupp. Till honom sade hon: "Nu gäller det att inte vara svag."

Det gavs dem bägge att inte vara svaga. På väg ut ur fängelset, bort mot avrättsplatsen hördes hon sjunga samma sång med vilken hon tröstat och hjälpt så många andra. Och bödlarna, som hade sett mångas reaktion inför döden och hos de flesta sett ångesten i dess olika yttringar, yttrade efter exekutionen något förvånade: "De dog alldeles kallblodigt."

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - KUNGAR, DROTTNINGAR, STATSMÄN OCH FÄLTHERRAR)